

Şehadet Mertebesi ve Çanakkale

Allah Yolunda Olmak ve Allah Yolunda Ölmek

Allah rızası için İslâm uğrunda gayret sarfetmek, maddi ve manevi düşmanlarla gereği gibi mücadele etmek, Allah yolunda olmak ilk vazifemizdir. Aynı şekilde önce malımız ve varlığımız ile sonra ise canımızla savaşmak son vazifemizdir. Cihad pek üstün bir ibadettir. Kur'an-ı Kerim'de toplam yüz civarında cihad ile ilgili ayetler vardır.

“Bizim uğrumuzda mücâhede edenlere gelince, elbette biz onlara yollarımızı gösteririz. Şüphesiz ki Allah, her hâlde muhsinlerle (iyilik edenlerle) berâberdir.” (Ankebût sûresi: 69)

“Gerçek müminler; Allah Teâlâya ve Rasulüne îmân edip, sonra şüphe etmeyerek, Allah uğrunda mal ve canlarıyla mücâhede edenlerdir. İşte sâdik olanlar bunlardır.” (Hucurât sûresi: 15)

Rasul-i ekreme insanların en efdâli (üstünü) kimdir diye sorulunca; "Canı ve malı ile Allah yolunda mücâhede eden mümindir." buyurdular. (Buhârî ve Müslim)

Mümin, hayatı Allah Teâlâ'nın rızası ve muradı doğrultusunda yaşadığı gibi, son nefesini de aynı gaye istikametinde vermek ister. Mümin için hayatı nasıl yaşadığı kadar, son nefesini nasıl verdiği de önemlidir. Bu sebeple her mümin, “şehitlik mertebesi” dediğimiz yüce mertebeye erişerek ruhunu teslim etmek ister. Bu şuurlu hali sayesinde yatakta gelen ölümden bile şehadet şerbeti içmek mümkündür mümin için. Peygamberlik gibi bir zirve noktasında bulunan Âlemlerin Efendisi (s.a.v) dahi, “Nefsim kudret elinde bulunan (Allah)'a yemin ederim ki, Allah yolunda öldürülüp diriltilmek, tekrar öldürülüp diriltilmek, tekrar öldürülüp diriltilmek isterim.”¹ buyurarak şehitliğin ne kadar yüce bir mertebe olduğunu dile getirmiştir.² Şehitlik makamı, Peygamberlikten sonra en yüksek ve en şerefli makamdır. Bu, o kadar büyük bir şereftir ki, onlar için ölü denmesi, Allah Teâlâ tarafından şu ferman ile yasaklanmıştır: “Allah yolunda şehit edilenlere ölü demeyin. Onlar bilakis diridirler. Fakat siz anlayamazsınız.” (Bakara/154)

1 Buhârî.

2 Bugünün Cihadı - Ebubekir Sifil, 125. Sayı, Semerkand Dergisi.

İslam Tarihi boyunca görülmüştür ki, İslam'ın sancaktarı olan milletler, ancak en çok şehit verenlerdir. Gayet tabidir ki en büyük şeref, en büyük fedakârlıklarla elde edilebilir.³

Kıssa: Konuşan Şehit

Nebhânî anlatıyor: Abdurrahman en-Nüveyrî (k.s) âlim, fakih ve ârif bir veliydi. Dimyat'ta Frenklerle yapılan savaşa katıldı ve şehit edildi. Onu öldüren Frenk şunu anlattı:

Ben onu öldürdükten sonra kendisiyle alay ederek:

- Ey Müslümanların papazı, siz kitabınızda:

"Allah yolunda öldürülenleri ölü saymayın. Onlar Rab'leri yanında diridirler ve rızıklanırlar,"⁴ diyorsunuz.

Bu gerçek mi? dedim. Bunun üzerine, şeyh gözlerini açtı ve başını yerden kaldırarak kuvvetli bir sesle:

- Evet gerçektir! Onlar diridirler ve rızıklanırlar, dedi ve tekrar başını yere indirip gözlerini kapattı. Bunu görünce, Allah küfrü kalbimden çıkardı ve şeyhin ellerine kapanıp Müslüman oldum. Umarım ki, Cenab-ı Hak, onun bereketiyle ve Müslüman oluşum yüzünden beni affeder.

Bu kerametli hadiseden sonra, şeyhe, "Konuşan Şehit" ismi verildi.^{5 6}

Rasul-i Ekrem (s.a.v) şöyle buyurmuştur: "Kaçmayarak, yalnız Allah'tan sevap bekleyip sabrederek düşmana karşı durduğun halde öldürülürsen, (elde ettiğin şehitlik mertebesi) senin bütün günahlarına kefarete olur. Yalnız (ödemediğin) borçların müstesna. Bunu bana Cibril söyledi."^{7 8}

Diğer bir hadiste şöyle buyurulmuştur: "Kim, sıdk ile Allah'tan şehitlik isterse, yatağında ölse bile Allah onu şehitlerin derecesine ulaştırır."^{9 10}

Aynı manada diğer bir hadis de şöyledir: "Şehit olmak niyet ve arzusuna sahip bir kimse, yatağında da ölse şehit olarak ölmüş olur. Ümmetimin şehitlerinin çoğu, başı yastıkta ölenlerdir. Savaş alanında nice öldürülenler vardır ki, onların niyetini ancak Allah bilir."^{11 12}

3 İlahi Sevginin Zirvesi Şehitlik, Arif Gezer, Semerkand Dergisi, Mayıs 1999.

4 Al-i İmran, 3/169.

5 Nebhânî, Veliler Ve Kerametleri, S. 153-154.

6 Allah Dostlarının Hayatlarından Menkibeler Kıssalar, Semerkand Yayınları, Sf.617.

7 Müslim.

8 Kul Hakkı Kimin Hakkı?, Ebubekir Sifil, Semerkand Dergisi, Mart 2004.

9 Müslim, İmâret, 157; Ebu Dâvud, Vitir, 26; Tirmizî, Cihâd, 19, Nesâî, Cihâd, 36.

10 Allah Yolunda Yardım ve Cömertlik, Dilaver Selvi, Semerkand Yayınları.

11 Ahmed b. Hanbel (rh.a)

12 Niyet İşten Önemlidir, Dr. Hüseyin Erçelik, Semerkand Dergisi, Nisan 2002.

Malik'in Zeyd b. Eslem'den rivayet ettiğine göre Ömer b. Hattab (r.a.) şöyle diyordu: "Allah'ım! Senin yolunda şehitlik ve Rasul'ün beldesinde ölümü senden isterim."¹³

Hazreti Enes'den (r.a.) rivayet edildiğine göre Rasulullah (s.a.v.) şöyle diyor: "Cennet ehlinde bir adam getirilir. Allah Teâlâ ona şöyle der: "Ey Ademoğlu! Yerini nasıl buldun?" Adam: "Ya Rabbi yerlerin en hayırlısıdır" der. Allah Teâlâ ona şöyle der: "İste ve temenni et." Adam şöyle cevap verir: "Bir şey istemiyorum ve temenni etmiyorum. Senden beni dünyaya döndürmeni ve senin yolunda on defa öldürülmemi isterim." Adam şehadetin faziletini görünce böyle söyler. Ateş ehlinde bir adam getirilir. Allah Teâlâ ona şöyle der: "Ey Adem oğlu! Yerini nasıl buldun?" Adam: "Ya Rabbi! Yerlerin en şerlisidir." Allah Teâlâ şöyle sorar: "Fidye olarak yeryüzü dolusu altını verir miydin?" Adam: "Evet" der. Allah Teâlâ şöyle der: "Yalan söyledin. Bundan daha azını senden istedim, sen yapmadın."¹⁴

Zenci Çobanın Şehadeti

Hayber savaşı sırasında İslâm ordusu ile Hayber Kalesi'ndeki Yahudiler arasında mücadelenin iyiden iyiye kızıştığı bir andır. Hayberli Yahudilerden birisinin yanında çobanlık yapan bir zenci, savaşın zorlu anlarından birinde Rasul-i Ekrem (s.a.v) ile karşılaşır ve "Bana İslâm'ı anlatır mısınız?" der.

Efendimiz, ilk akla geleceği üzere, "Şimdi sırası mı? Git, uygun bir zamanda gel!" tarzında bir cevap vermez, oturur ve o zenci çobana İslâm'ı anlatır. Yüreğine sıcaklık bir şeyler aktığını hisseden çoban, o anda Kelime-i Şehadet getirerek Müslüman olur.

Savaş bütün şiddetiyle devam etmektedir ve çoban henüz kavuştuğu imanın heyecanıyla bir şeyler yapmak istemektedir. "Ey Allah'ın Rasulü" der; "Ben şu koyunların Hayberli sahibinin yanında çalışan bir işçiyim. Bu koyunlar bana emanet. Şimdi bunları ne yapsam?"

Müslüman askerlerin günlerdir bir şey yemeden çarpıştığı bir savaşta olmalarına rağmen Efendimiz (s.a.v) İslam'ın emanete ihanet etmeyi yasakladığını ve koyunları kaleye doğru göndermesini söyler. Sürüyü kaleye sokan çoban, vakit kaybetmeden mücahitlerin arasına koşar ve savaşa atılır. Çok geçmeden Yahudilerin attığı bir taşla şehit olur. Savaş bittikten sonra, diğer şehitlerle birlikte zenci çobanın cansız

¹³ İbn Nehhas, Cihad, Tevhid Yayınları: 2/91-95

¹⁴ Ebu Davud, Müsned'inde, Cihad bölümünde, "Allah yolunda öldürülen şehidin sevabı" konusunda, 5/33 de, Affan yoluyla Hammad b. Seime'den sadece birinci bölümü rivayet etmiştir.

bedenini de getirip sırtüstü yatırılar. Efendimiz (s.a.v) şehide bakar ve hemen yüzünü çevirir. Yanında bulunanlar niçin böyle yaptığını sorduklarında der ki:

“Şu anda onun yanında hurilerden iki zevcesi var ve yüzünden toprakları siliyorlar.”

Birkaç saat içinde başına cennet kuşu konan bu zenci çoban, Müslüman olduktan sonra bir namaz vakti bile dolmadan şehitlik payesini elde etmiş ve cennete uçmuştur.¹⁵

Şehit Padişah Sultan Murad Hüdâvendigâr

Osmanlı devletinin ilerleyişini durdurmak isteyen Haçlı devletleri büyük bir ordu ile bizzat Sultân Murâd-ı Hüdâvendigâr'ın başında bulunduğu Orduyu hümayunun üzerine yürüdüler. Kosova'da müttefik Haçlı ordusuyla karşılaşım muhârebe (savaş) nizâmı alındı. 8 Ağustos 1389'da muhârebe öncesi Kosova'da şiddetli fırtına vardı ve o gün Berât Gecesi idi. Akşam çadırına çekilen Sultan Birinci Murâd Han, Berât Gecesini ihyâ edip namaz kıldı. Kur'ân-ı kerim okuduktan sonra, seccadesinin üzerinden kalkmadan tarihe geçen şu duayı okudu:

“Askerlerimi bağışla Allah'ım”

“Ey Rabbim! Bu fırtına, şu âciz Murâd kulunun günahları yüzünden çıktıysa, masum askerlerimi cezalandırma. Onları bağışla Allah'ım. Onlar ki buraya kadar, sadece senin adını yüceltmek, İslâm dinini kâfirlere duyurmak için geldiler. Bu fırtına afetini, onların üzerinden def eyle. Senin şanına lâıyk bir zafer kazandır ki, bütün Müslümanlar bayram ede. Müslümanları mansûr ve muzaffer eyle. Ve dilersen o bayram gününde şu Murâd kulun sana kurban olsun. Önce beni gazi kıldın, sonra şehit et!”

Fırtına dinip, 9 Ağustos 1389 günü yapılan Kosova Meydan Muharebesi'nde Birinci Murâd Han büyük bir zafer kazandı...

Sırp Devletinin yıkılıp, Balkanların Türk hâkimiyetine geçişini sağlayan Kosova Zaferinden sonra, Sultan Murâd Han, devrin anânesince muhârebe meydanını dolaşmaya başladı. Bu sırada Miloş Obiliç adında yaralı bir Sırp tarafından hançerlenerek şehit edildi.

Sultan Murâd Hanın cenazesi Bursa Çekirge’de yaptırdığı türbesine gönderilip, defnedildi. Şehit edildiği yere de türbe yapılıp, “Meşhedi Hüdâvendigâr” denildi.

Mehmetçiğin Merhameti

Tarih 20 Temmuz 1915. Yer Çanakkale... Savaş bütün dehşetiyle sürüyordu. Reuter Telgraf Ajansı’nın Çanakkale muhabiri, Londra’daki ajans merkezine savaşın gidişatını anlatırken, savaşın insanî boyutunu öne çıkaran bir haber geçer:

“Türkler pek merdâne ve soylu bir tarzda harp ediyor. Bunlardan biri şiddetli ateş altında olduğu halde, askerlerimizden birinin yarasını sarmak gayretinde. Diğeri yaralı bir Avustralyalı askerın yanına bir şişe su bırakarak insanî bir harekette bulunuyor. Mert Türk askerlerinden bir başkası İngiliz siperlerinden uzak bir mevkiide yaralı düşüp saatlerce aç ve güçsüz kalan İngiliz askerine ekme vererek yüce bir davranış gösteriyor. Türklerle çarpışan İngiliz askerlerinin hemen hepsi Türkler tarafından İngiliz esirlere iyi muamele yapıldığı konusunda hemfikir.”¹⁶

Son Haçlı Seferi

Batılıların, Haçlı Seferleri’nden beridir Müslüman varlığını yeryüzünden ebediyen silme hırsıyla gözledikleri tarihi fırsat Çanakkale Savaşı’nda nihayet önlerine çıkmıştı. “Son Haçlı Seferi”nde yakaladıkları imkânı sonuna kadar kullanıp, Osmanlı Devleti’ne ölümcül bir darbe indirmeli ve terekesini hemen bölüşmeliydiler.

Harbi takip etmek gayesiyle Çanakkale açıklarına gelen Sunday Times Gazetesı’nın yayın müdürü F. Ashmead Barlette, klasik haçlı zihniyetinin çıkartmadaki tesiri hakkında şu dikkat çekici tespitleri yapmıştı: “... Son Haçlı Seferi’nden beri ilk defadır ki Batı, Doğu’ya yönelmiş bulunuyor. Hıristiyanlık alenen Fatih Sultan Mehmed’in 29 Mayıs 1453 tarihinde Bizans İmparatorluğu’na indirmiş olduğu şiddetli darbenin öcünü almak için toptan harekete geçmiş bulunuyor... Diğeri savaş meydanlarından alınıp buraya yığılan acemiler, sanki bir tek amaç için, belki de Hıristiyanlık âleminin Türklere karşı yapabileceği son Haçlı Seferi içindir... Hâlbuki bu sonuncusu ve en büyüğü olan Haçlılar, bir zamanlar Viyana kapılarından Kudüs’e kadar uzanmış olan eski Osmanlı İmparatorluğu’nun her bir köşesinde kemikleri dağılıp kalmış Ortaçağ şövalyelerinin öcünü alacaktır.”

İngilizler ve müttefikleri, Osmanlı Devleti'ni en zayıf anında yakaladıklarına inanıyor ve Çanakkale'yi geçerek İstanbul'a girecekleri ve devleti dağıtacaklarına kesin gözüyle bakıyorlardı. Öyle ki, İngiltere Başvekili Lloyd George, bu durumu müttefiklerinin hissiyatına tercüman olurcasına şu alaylı ifadelerle ortaya koymuştu: "Türk Milleti sadece birinci sınıf dövüşen bir kalabalıktır."

Aynı küstahlığı, İngiliz Bahriye Nazırı Winston Churchill ise şu sözlerle dile getirmişti: "Türkler mi? Bir elimizi arkamıza bağlar, diğer elimizle yener geçeriz o milleti!"

Düşman gemileri, işimizi yarım saatte bitirip, turistik seyahat yapıyormuşçasına boğazı geçeceklerinden o kadar eminlerdi ki, beş çayı içmek ve piknik yapmak için birbirlerine söz bile vermişlerdi. Hatta İngilizler İstanbul'da kullanmak için, 10 şilinlik banknotlarının üzerine Osmanlıca "60 gümüş kuruş" yazarak, paralarını dahi hazırlamışlardı.¹⁷

Ancak gelin görün ki, kuvvet dengeleri arasında korkunç uçurumlar vardı. Her türlü askeri malzeme bakımından gayet iyi düzeyde olan modern düşman ordusuyla; topu-tüfeği sayılı, siperleri ve silahları zayıf, yarı aç ordumuz savaşıyordu. Ordumuzun en yeni topu üzerinde yapım yılı 1885 yazılıyken; düşman topları ise saatte sayısız seri atışlar yaparak mevzilerimizi dövüyor, cehenneme çevirircesine kan kusturuyordu. Hatta ne hazindir ki, top yetersizliğinden dolayı, hiç olmazsa aldatıcı olsun diye bazı mevzilere soba borusu yerleştirilmişti. Siperler için yeterli kum torbası ise hiç bulunamıyordu. Bazen İstanbul'dan birkaç yüz torba getirildiğinde, bırakın kum torbası olarak kullanmayı, askerlerin harap elbiselerinin tamirine ancak yetiyordu.

Bu savaşın, silahla iman gücünün çarpışmasından başka bir adı yoktu. Birisinin elindeki en büyük kozu askeri gücü, bundan tamamen mahrum olan diğerinin ise yegâne sığınağı iman kalesi idi. Mehmetçikler "gök ekinler gibi" biçilmek pahasına Allah yolunda bedenlerini feda etmiş ve korkusuzca ölüme yürümüşlerdi.

İngiliz Başkomutan Hamilton bu hakikati şöyle itiraf ediyordu: "Türkler hücumla kalktıkları zaman, 'Allah Allah' deyip Rablerinden yardım diliyorlardı. İşte bu Allah sevgisi ve inancı Mehmetçiği galip getirmiştir."

İngiliz yazar Michael Hickey ise Gelibolu isimli eserinde; “Biz en büyük hatayı Türk ordusunun gücünü küçümsemekle yaptık. Türk askerinin büyük vatan aşkını fark edememiştik” sözleriyle bunu doğrulamaktadır.

Çanakkale savaşı, kahraman ecdadımızın batının son haçlı seferine karşı verdiği bir ölüm kalım savaşı idi. Yedi düvele karşı âdetâ etten ve kemikten bir müdafaa harbi idi.

Mehmetçiğin canını dişine taktığı, ölümü âsude bir bahar gibi gördüğü savaşı Çanakkale. Bu canhıraş gayrete rağmen gücünün tükendiği, çaresiz kaldığı demlerde ilahî yardımlar ile teyid ve taltif edildiği savaşı.

Bu hakikatlerin pek çoğunu düşmanlar da itiraf etmekteydi. Nitekim Hamilton şöyle demiştir: “Bizi Türklerin maddî gücü değil manevî gücü yendi. Onların atacak barutu bile kalmamıştı. Lâkin biz gökten inen güçleri müşahede ettik.”

Yine Çörçil (Churchill) bunca teknolojiye rağmen Türklere nasıl yenilirsiniz? diye sıkıştırılınca şu cevabı vermiştir: “Anlamıyor musunuz, biz Çanakkale’de Türklere değil Tanrıyla harb ettik, herhalde yenildik.” Bu ilahî yardımlardan bizim için en şerefli hiç şüphesiz iki cihan güneşi sevgili Peygamberimizin (s.a.v.) Mehmetçikle beraber olması, kendisine yapılan istimdada cevap vermesidir. Nitekim savaşın çok kızıştığı bir esnada, stratejik mevkiyerimizi teker teker kaybettiğimiz bir hengâmede, Binbaşı Lütfi Bey “Yetiş ya Muhammed, yetiş Ya Muhammed, kitabın gidiyor!” feryatları ile düşman saflarına hücum etti. Onun bu feryadı, yüreği Peygamber sevgisi ve Kur’an hürmeti ile dolu Mehmetçiğimize çok tesir etti. Onlar da vecd içinde, ölümüne düşman siperlerine hücum ettiler. Neticede kaybettiğimiz yerleri geri aldığımız gibi birkaç siper de fazladan kazandık. Peki, Peygamber Efendimizin (s.a.v.) bu veya buna benzer istimdâtlara cevap verdiğini nereden biliyoruz?

Kıssa: Niye Zahmet Buyurdunuz Ya Rasulallah

Yıl 1930. Cemal Öğüt Hoca hacca gider. Medine-i Münevvere’de Peygamber Efendimizin türbedarının kendisine gösterdiği aşırı hürmete şaşırır ve sebebini sorar. Türbedar, “Türkleri sevmem için bir tek hatıram bile yeter.” der ve anlatmaya başlar:

1915 yılıydı. Hindistan'dan gelen veli bir zât Efendimizin (s.a.v.) kabri başında hıçkırıklarla ağlıyordu. Hıçkırıklar boğazına düğümleniyordu. Sebebini sordum.

Bana Ravza'ya her gelişinde Peygamberimizle (s.a.v.) mana âleminde görüştüğünü fakat bu sefer Efendimizi (s.a.v.) hissedemediğini söyledi. 'Ya benim kalp gözüm köreldi ya da Efendimiz şu an kabr-i şerifinde değil; bunun sebebini bilemediğimden ağlıyorum' dedi.

Bir şey diyemedim. Fakat onun sözleri kalbimde ve zihnimde yer etti. O gece Rasulullah Efendimizi (s.a.v.) rüyamda gördüm. Sabahki hadise aklıma geldi. Ben sormadan Efendimiz izah etti:

'Hissedilen doğrudur. Ben şu an Medine'mde değilim. Çanakkale'deyim. Zor durumda olan asker evlatlarıma yardım ediyorum.' İşte sizler Çanakkale'de Efendimizin yardımına mazhar olmuş bir milletsiniz. Size olan sevgimin sebebi budur.

Bir diğer hadise de savaş esnasında Yarbay Hasan Bey'in başından geçiyor.

Kalbi engin bir şefkat ve merhametle dolu olan Yarbay Hasan Bey, Kilitbahir köyünden geçerken yaralı bir köpeğin su içmek için köy çeşmesine yaklaşmaya çalıştığını fakat çeşme başında çamaşır yıkayan kadınların ve oynayan çocukların yarasından kanlar ve irinler akan bu köpeği çeşmeye yaklaştırmadığını gördü.

Köpek boynunu büküp çaresiz bir şekilde dönerken olayı takip eden Hasan Bey atından atladı. Akan kanlarına ve irinlerine aldırmadan köpeği kucaklayıp çeşmeye getirdi. Önce bir güzel susuzluğunu giderdi, sonra yaralarını sardırıp karnını doyurdu. Köpek âdeta hayata yeniden dönmüştü. Velinimetini olan Hasan Bey'in peşini bırakmıyordu.

Yarbay Hasan Bey de köpeği sevmiştir. Ona Canberk ismini koydu. Canberk Türk siperlerinde gündüz savaflara katılıyor akşam nöbet tutuyordu. Yaraları da artık iyileşmiş, tüyleri yeniden çıkmıştı. Bir gün Fransızlarla yapılan süngü harbinde Mehmetçik başarılı olmuş, düşman siperlerini ele geçirmişti.

Yarbay Hasan Bey siperler arasında dolaşıp yaralı olan askerleri cephe gerisinde kurulan hastaneye sevk ediyordu. Bir Fransız askerinde hafif bir kıpırdanma görünce yaralı zannedip yanına yaklaştı. Zira merhamet âbidesi olan Hasan Bey'in engin yüreğinde sadece yaralı bir köpeğe değil, göğüs göğse çarpıştığı düşman askerine bile fazlasıyla yer vardı.

Fakat yerdeki Fransız askerinin Canberk kadar bile iyilikbilirliği, kadirşinaslığı yoktu. Yarbay Hasan Bey şefkatle eğilip yarası var mı diye bakarken ani bir hareketle hançerini çıkarıp Hasan Bey'in göğsüne sapladı. Artık Hasan Bey son anlarını yaşıyordu. Askerleri büyük üzüntü içindeydi.

Canberk de koşa koşa gelmiş Hasan Bey'in ellerini yalıyor, melül melül gözlerine bakıyordu. Tabur imamı da geldi, başında Kur'an okuyordu. Yarbay Hasan Bey yanındaki askerlere birden "Beni ayağa kaldırınız" diye seslendi. İki asker kollarına girip Hasan Bey'i ayağa kaldırdılar ve Hasan Bey son sözlerini söyledi:

"Niye zahmet buyurdunuz ya Rasûlullah?"

Canberk de dâhil bütün herkes ağlıyordu. Fakat yapacak bir şey yoktu. Hasan Bey'in üzerine bir Türk bayrağı örttüler ve şehit düştüğü yeri kazmaya başladılar. Canberk de bayrağın altından girip Hasan Bey'in ayaklarına kapanmıştı. Kabri kazdıktan sonra defnetmek için bayrağı kaldırdılar. Hasan Bey'in sadık dostu Canberk'i ayırmak için dokunduklarında askerlerin şaşkınlığı bir kat daha arttı.

Çünkü Canberk sadakatin zirvesine ulaşmış, o da velinimetini Hasan Bey'in ayakucunda ruhunu teslim etmişti. Önce Peygamberimizin ağuşunu (kucağını) açtığı o mübarek komutanı defnettiler, sonra da onun ayakucuna sadık dostu Canberk'i...

Çanakkale'de Allah'ın izniyle Efendimiz'den (s.a.v.) başka meleklerin ve evliyaullahın da yardımları görülmüştür. Savaşa katılmış olan Lâdikli Ahmed Ađa, isminin Kaşıkçı Dede olduğunu söyleyen nur yüzlü bir zâtın cehennemî bir çatışma ortasında, herkesin susuzluk çektiği bir anda askerlerimize su dağıtığını, bu sudan kendisinin de içtiğini söylemiştir. Kaşıkçı Dede, sudan matarasına da koyup "Eğer yaralanırsan bu suyu yarana sür" demiş ve bir iki defa yaralanan Lâdikli Ahmed Ađa suyu yarasına sürünce çok kısa sürede iyileşmiştir. Kaşıkçı Dede, savaştan yıllar önce vefat eden ve Kilitbahir'de medfun bulunan bir Allah dostudur.

Düşman Yutan Bulut

Çanakkale'de ilahî yardım olağanüstü tabiat hadiseleri şeklinde de tezahür etmiş ve bunların çoğuna düşman askerleri de şahitlik etmiştir. Üç Anzak askerinin (Feiçhardt, D. Nevnes, J.L. Newman) yemin ederek ve Anzak Sahra Birliđi'ndeki diğer 19 arkadaşlarını da şahit göstererek anlattıkları "Düşman yutan bulut" hadisesi şu şekildedir:

İngilizler harpte bir türlü istedikleri neticeyi alamayınca İngiltere'den mütemadiyen takviye güç istemektedirler. Hamilton'un isteği üzerine hususî eğitim almış olan Norfolk Kraliyet alayı Çanakkale'ye sevk edilir. 267 kişilik bu birlik fazla bir mukavemetle de karşılaşmayınca stratejik konuma sahip olan Alçıtepe'den bir önceki tepe olan 60. tepeye doğru rahat bir şekilde ilerler. Havada soluk renkli bulutlar vardır. Bu bulutlar saatte 6 veya 8 km. hızla esen rüzgâra rağmen sabit bir şekilde durmaktadırlar. Bunlardan yaklaşık 250 metre uzunluğunda 60'ar metre eninde ve yüksekliğinde olan bir bulut 60. tepiyi kaplamıştır. Norfolk Kraliyet alayının subayları ve askerleri bulutun içine girmeye başlarlar. Son asker de girince bulut yükünü almış bir uçak gibi havalanmaya başlar. Havadaki diğer soluk renkli bulutlarla birleşerek kuzeye yani Trakya tarafına doğru gider. Savaş sonrasında bu 267 kişilik alayın bir tek ferdine bile -ne ölüler arasında ne de esirler arasında- rastlanmamıştır. Askerlerin aileleri ve İngiliz hükümeti çok aramasına rağmen tek bir ferdi bile bulamamıştır.

Rüzgârla ilgili bir hadise şudur: Savaşın uzaması ve İngilizlerin bir türlü netice alamaması üzerine Çörçil, Lordlar kamerasında, kimyasal gaz kullanılmasını teklif etmiş, bunun insanlık suçu olduğu, savaş ahlakına sığmadığı hatırlatılınca "Türkler insan değildir, hayvandır" diyerek meclistekileri ikna etmiştir. İngiltere'den varillerle kimyasal gaz Çanakkale'ye sevk edilmiştir. Mevsimin yaz olması sebebiyle rüzgâr denizden karaya doğru esmektedir. İngilizlerin hesaplarına göre denizdeki varillerin kapağı açılacak ve karada savunma harbi yapan askerlerimiz zehirlenecektir. Fakat onların bu hilesini ilâhî mekir bozmuş, rüzgâr yön değiştirmiş ve savaş bitene kadar da karadan denize doğru esmeye devam etmiştir. İngilizler, bu menhus emellerine, Allah'ın ecdadımıza olan inâyeti sebebiyle ulaşamamışlardır.

"Çanakkale Geçilmez'in Geniş Mânâsı"

Bütün bunlar ne için yapılıyordu? Neyin uğruna tatlı canlar kurban ediliyordu? Candan ve canandan çok daha sıcak gelen, insanları öbek öbek kendisine çeken bu cazibe ne idi? Tabii ki, "Değmesin mabedimin göğsüne namahrem eli" diyen İslâm şairi Mehmed Akif'in ifadelerinde kendini gösteren din ve devletin bekası içindi.

Bunu en güzel surette, oğlunu cepheye gönderirken sarf ettiği şu sözlerle bir Osmanlı ninesi bayraklaştırmıştır: "Hüseyin'im, yiğit oğlum benim! Dayın Şıpka'da, baban Dömeke'de, ağabeylerin Çanakkale'de şehit düştüler. Bak, son yongam sensin!. Eğer minareden ezan sesi kesilecekse, camilerin kandilleri sönecekse sütüm sana haram olsun!. Öl de köye dönme!.."

Çanakkale’de bir şehidin mektubunda da şöyle yazıyormuş: “Anne, ben ayağımdan yaralıyım. Bir başka kurşun daha yersem, dayanacağıma sanmam. Size vasiyetim, beş vakit namazınızı kılın, borçlarımı ödeyin. Hepinize elveda...”

“Çanakkale Geçilmez” sözüyle şahikalaştırılan büyük destan işte böyle yazılmış, bu şuur ve sarsılmaz iman ile kazanılmıştır.

Çanakkale Zaferi, daha sonra Anadolu’da benzer bir varlık-yokluk mücadelesinin verildiği İstiklâl Harbi’nin muvaffakiyetle sonuçlanmasında ise moral güç vazifesi görmesi bakımından önemli bir yer edinmiştir. Hâkim kanaate göre bu zafer, İstiklâl Harbi’nin ilk altın halkası olmuştur. Kurtuluş Savaşı’nda öne çıkan komutanların yıldızı burada parlamış; Anafartalar, Arıburnu ve Conkbayırı gibi mevkilerde verilen kahramanca mücadeleler İstiklâl Harbi’nin kazanılmasına bir tür prova teşkil edip, zemin hazırlamıştır.